

so umrli bili spoštovanja vredni. Naj počivajo v miru!

Hrastnik. Dne 6. aprila je tukaj umrla blaga mati in vzgledna gospodinja g. Marija Plaznik p. d. Klembas v starosti 70 let. Položili so jo ob veliki udeležbi k zadnjemu počitku na Dragi. Pokojnica je vzgojila svoje otroke v krščanskem duhu in bila do smrti zvesta naročnica »Slovenskega Gospodarja«. Naj v miru počiva, prizadetim pa naše iskreno sožalje.

Meerbeck-Mürs. Nepričakovano nam je pograbila smrt našega dolgoletnega člana tovariša Jerneja Tovornika. Umril je v starosti 59 let. Bil je eden izmed najbolj vestnih članov; mesečnega zborovanja skoro ni bilo brez njega, pa tudi ne nobene slovenske pobožnosti. Kot zastavonoša je spremljal marsikaterega našega rojaka k zadnjemu počitku tukaj v Meerbecku, pa tudi v Hochheidschu in Lintfortu. Na zadnjem našem zborovanju je bil še prav vesel,

dne 7. t. m. je šel na vrt opravljat spomladansko delo in prav ko je že skoraj končal delo, ga je zadela srčna kap in je bil pri priči mrtev. Kako je bil priljubljen pri svojih tovariših in sosedih, je pričal njegov pogreb. Pri odprtem grobu se je predsednik tovariš Lindič z ganljivimi besedami poslovil v imen Društva sv. Barbare in njegovih tovarišev. Bil je redni naročnik katoliškega časopisja, vedno je prebral vsakega »Slovenskega gospodarja« in »Rafaela«. Dcma je bil iz Kalobja. Zapušča ženo in še dve neomeženi hčerki. Njegov sin Jožef je bil tudi dalje časa naš član in blagajnik, vse do svoje preminutosti. Rajni je bil vzor naše organizacije. Zvest katoliški veri in svojemu narodu. Naj mu bo tuja zemlja lahka in naj počiva v miru božjem! Družini Tovornik pa izrekamo naše globoko sožalje! — Odbor Društva sv. Barbare.

Sv. Marija v Puščavi. Dne 25. aprila na Markovo nedeljo, obhajamo v Puščavi letos prvi večji romarski shod. Vabimo vse častilce Matere božje, da se tega shoda udeležijo sedaj v hladnem pomladanskem času, posebno one, ki niso prijatelji poletne vročine in radi vročine ne morejo ob poletnih shodih v Puščavo. Za vse potrebe bo dobro preskrbljeno: za dušo in telo. Zjutraj ob petih bo pričetek spovedovanja. Na razpologo bo več spovednikov. Ob sedmih bo pridiga in peta sv. maša z blagoslovom. Po sv. maši bo Markova procesija proti trgu Sv. Lovrenc in ob devetih tiha sv. maša. Dopoldne ob desetih pridiga, potem peta sv. maša z blagoslovom. Pri rani in pozni sv. maši bo darovanje za cerkev. Cerkev ima radi velikanskih popravil še precej dolga; zato prosimo, prispevajte po svojih močeh, da se dolga reši. — Letos bo v Puščavi tudi sv. birna dne 31. maja. Ob tej priložnosti bodo prevzvišeni blagoslovili novo lično kapelico pri »Puščavskih vratih«, po kateri so romarji že dolgo spraševali.

Prihova. Na občinski seji je odbor soglasno odločil, da se bo po izločitvi onega dela občine Tepanje, ki spada pod nadžupnijo Konjice, občina imenovala Prihova, in ne več Tepanje, ker se bo potem domalega kril obseg občine in fare. Sedanja občina Tepanje je nastala zadnji čas iz treh prejšnjih občin: Vrholje, Grušovje in Tepanje. Imenovati bi se morala že prej po fari tudi občina Prihova, ker so spadale občine Vrholje in Grušovje celotno v župnijo Prihova, od Tepanja pa en del. Pa prejšnjemu cerkvi nasprotnemu režimu niso nič kaj dišala imena župnij in je za novo, spojeno občino kar diktiral ime Tepanje proti volji občinskega odbora. To se bo sedaj popravilo. Pri glasovanju za sedež občine pa so se glasovi cepili. Velika večina odbornikov iz okoliša župnije in prihodnje občine Prihova je za sedež na Prihovi, manjšina pa za sedež na Križencih ob glavni cesti, kjer je tudi postajališče avtobusa. Na Prihovi je župni urad, štirirazredna šola, posojilnica, pošta, trgovina in gostilna, Križenci pa le postajna točka avtobusa. Nekateri pravijo, da so Križence na sredini bodoče občine. Pa tudi ta ugovor ne drži. Sredina bi bila na Prelogah, če bi ta razlog vse druge bolj tehtne ovrgel. Pa gledati ni na sredino, ampak na središče vseh kulturnih na-

prav, ki je pa na Prihovi. Pravijo pa, da je vas Prihova na skrajni meji prihodnje župnije. No, kaj pa zato? Koliko občin v Sloveniji ima sedeže na enem koncu občine! Pa če vsi farani hodijo v cerkev na Prihovo, če hodijo na pošto na Prihovo, če vsi njihovi otroci hodijo v šolo na Prihovo: jim tudi na občino ne bo pretežavno semkaj hoditi. V delu je pa lepa, tlakovana cesta na Prihovo, ki bo morda že letos dovršena tako, da se bo vsakdo lahko z vozom ali tudi z avtom pripeljal na Prihovo, če bi ne mogel peš priti. Na Prihovi bi mogel vsakdo, ko pride v nedeljo k sv. maši, tudi prebrati občinske razglase. Kar se tiče živinskih potnih listov, je v vseh občinah navada, da dele živinske potne liste ne samo župan, ampak tudi drugi pooblaščen občinski odborniki, razdeljeni po vsej občini. In tudi pri nas je bilo tako že do sedaj. Tudi to je treba pomniti, da imamo na Prihovi pri posojilnici železno blagajno. Posojilnični odbor bo gotovo tako prijazen, da bo sprejemal začasno večje svote občinskega denarja v to shrambo. Obenem tudi upamo, da si bomo pozidali na Prihovi dom, ki bo vzel vse pod eno streho: občino, posojilnico in mežnarijo, pa še kakega tajnika povrhu. Sloga jači, nesloga pe tlači!

Sv. Anton v Slov. goricah. Došlo se že nismo oglasili, kakor bi nas res že sedanje deževno vreme popoimoma udušilo. Pa vendar imamo vedno kaj novega, samo mnogokrat kaj takega, da je boljše, da molčimo. To pa vendar mora širša javnost vedeti, da imamo občino preimenovali iz: Cerkvjenjak v občino: Sv. Anton v Slov. goricah. Ta nam je na posredovanje sedanje občinske uprave in na predlog našega rojaka in sosedja notranjega ministra g. dr. A. Korošca ugodilo kr. namestništvo z dne 20. III. 1937. Saj si je to tudi vsak širše misleči Antonjevec želel. Žalibog, da tega gotovi gospodje niso storili že takrat, ko se je snovala naša sedanja velika občina, ker s tem bi obenem občini prihranili tudi ponovne stroške. Morda so se bali imena Sv. Anton zato, ker je isti puščavnik, zraven pa še svetnik in so tako dali občini ime: Cerkvjenjak in pod tem imenom smo pač bili pred svetom kot nekaki popolni tujci, čeravno smo iste narodnosti in plemena, kakor naši sosedje. To bi bila prevelika krivica, če bi

zopet na nogah, so se tiščale okoli Anzana, ko da si ne vedo drugod pomoči kakor le pri njem.

Zbral je že kakih štirideset gamsov. Zdaj se je lotil še enega svojih senikov. Odgrebel ga je in nakrmil živali. Potem se je podal še za onimi, ki so čepele kje v soteskah in razpokah. Iz vej si je spletel metlo in ril z njo po snegu, da je za silo napravil nekaj stezic. Tu ali tam se mu je udril sneg in sprožil plaz, ki je pometel po bregu, da je bila cela pot za njim. Še marsikak gamso se mu je zadušil in potolkel, precej pa jih je rešil.

Preden se je stemnilo, jih je imel blizu šestdeset. Niso se ganili od njega. Ko jim je okoli koč narenil prostora in natrosil sena, se je zaprl v bajto in, ne da bi kaj pojedel, se je zvrnil po tleh in zaspal ko ubit.

Drugo jutro je bilo še lepše. Sneg se je strdil in plazov se ni bilo več bati. Jagar se je spet enkrat pošteno najedel, potem je šel še druge gamse iskat. Klical in žvižgal jim je in marsikatero žival je še našel in rešil. O malem kozliču pa ni bilo ne duha ne sluha. Kakor za ljubim človekom je žaloval jagar za njim.

Ko je vse naokoli prebredel in se ves zdelan na večer vrnil v koč, je šele prav spoznal, kaka nesreča ga je zadela. Okoli osemdeset gamsov je otel, prav toliko pa jih je izgubil. Razmišljal je in se jezil nase, da poleti ni dovolj oskrbel, kako bi gamse na zimo zavaroval.

Ali pa je morda vsa nesreča kazen božja?

Pri tej misli ga je prijala jeza na vse in v srcu je sklenil, da mu za Boga odslej ni mar nič več.

Za rešene gamse ga ni bilo skrb. Sena je imel dovolj zanje in na obronkih, kjer so plazovi pometli, se je že kazala zemlja.

Prve dni so mu bile živali zmerom za petami. Zdaj pa so se že veselo podile po bregih in prav nič jim ni bilo videti, da kaj žalujejo za tolikimi mrtvimi tovariši in tovarišicami.

Tega jim jagar ni mogel nikoli več odpustiti. Prav zares, živali nimajo srca; ljubezni in hvaležnosti pri njih ni najti.

To spoznanje ga je še bolj potrla in samota sredi te mrzle lepote sneženih gor ga je navdala s hrepenenjem po ljudeh.

Spomnil se je Špele, krčmarjeve na Fužini, ta bi ga sprejela z odprtimi rokami. Toda gabila se mu je zaradi strastnosti svoje. Ne, v to fužinsko močvirje nikdar več!

Druga podoba mu je vstala pred očmi, podoba lepa in čista:

Veronika!

Ali tudi to je odgnal. Čarovnica! Ujeti ga je hotela, preslepiti...

K Cenci pojde, k njej, ki mu je bila kakor mati. Rada ga ima. Ko bi le tako otročja ne bila! Vedno še ga ima ko majhnega pobiča, čeprav je že velik in mož. Zoprna mu je ta sladkava mehkužnost.

(Dalje sledi.)

Ti ljudje, ki zahajajo vsi v eno in isto kavarno v Lilleu, so za šalo kupili srečko, ki je zadela tri milijone frankov. Zgodilo se je prvič v zgodovini loterije na Francoskem, da je zadela glavni dobiček kavarniška družba.

25 letnico smrti znanega pisatelja Karla Maya so v Radebeulu na Saškem obhajali 30. marca t. l. Na grobu je govoril prvi župan mesta Dresden. Poleg velike množice ljudi se je slavnosti udeležila tudi vdova rajnega pisatelja, ki je bil zlasti med mladino znan pod imenom »Old Shatterhand«. Njegove potopisne povesti tudi slovenska mladina še rada bere in jih naroča v lepem slov. prevodu v Cifilovi tiskarni.